

Húsvéti történetek nyúllal

Dédnagyapám elismert cipész volt, aki nemcsak javította, de készítette is a cipőket. Amikor még jó erőben volt, jelentékeny nagyságú szőlőt is telepített, a borkészítést is megtanulta: hasonlóan igényesen, mint az eredeti szakmáját. Amikor a cipőkkel való foglalatосkodást már túl megerőltetőnek találta, akkor abból éltek feleségével, hogy az előállított bor saját fogyasztáson túli részét olyan kereskedőknek adták el, akik azt Ausztriában értékesítették.

Egyik évben túl korán jött a húsvét, a borkereskedők pedig a szívósan kitarító tél miatt túl későn, így a biztosra kalkulált bevétel sem érkezett meg időben. Nyugdíj nem volt (a két világháború közötti időszakban járunk!), így az öreg elkönnyvelte, hogy ezen a húsvéton nem kerül hús az ünnepi asztalra. Istenben bízó emberként megnyugodott a körülmények illetlen alakulásában, és a jeles nap előtti estén is imádságos lélekkel tért nyugovóra. Másnap korán reggel még álmosággal

küszködve nyitotta ki az ajtót. Nem akart hinni a szemének: a küszöbön hosszában egy vadnyúl teteme feküdt. Ahogyan később a szomszédoktól megtudta, azon a hajnalon vadászat volt a környéken, a megsebzett állat így kerülhetett a bejárati ajtóhoz, ahol be is fejezte földi pályafutását. Mivel senki sem kereste, utolsó jótéteményeként megoldotta az idős házaspár húsbeszerzési gondjait, de ők persze ezért elsősorban nem neki voltak hálásak.

*

Öcsém kislánya 5-6 éves lehetett, vagyis abban a korban volt, amikor még elhitte, hogy a nyúlnak köze van a húsvéti ajándékhoz. Húsvét szombatján annak rendje és módja szerint a kert egy védett sarkában édesapámmal elkészítettük a fészket. Nem fukarkodtunk a tavaszi virágokkal és a mohával, így helyre kis tákolmány került ki a kezünk alól. Este úgy tértünk nyugovóra, mint aki jól végezte dolgát, s arra, ami másnap reggel várt bennünket,

álmlukban sem gondoltunk: a fészkekben, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne, egy mezei nyúl kuporgott. Alig hittünk a szemünknek, hisz a rét felé vezető vaskapu zárva volt, a tapsifüles tehát csak a betonjárdán érkezhettek, amit viszont éber és csahos német juhászcutyánk tartott szigorú ellenőrzés alatt. Lelkesedéssel vegyes aggodalom vett erőt rajtunk: csak nehogy lelépjen unokaöcsém érkezése előtt!

De maradt! Ő türelmes és nyugodt volt. Öröm volt látni, ahogy a megilletődött gyermek álla leesett a csodálkozástól: tágra nyílt szemekkel bámulta a testet öltött csodát, megszólalni sem tudott. A fészekhez persze nem ment közel, nehogy megzavarja az ajándékhozót, s a varázslat véget érjen. Öcsémék távozása után a nyúl még maradt egy ideig, később azonban eltűnt: olyan titokzatosan, mint ahogyan érkezett.

Zámbó Zoltán

Mennybe szállás

Nemrég egy különös történetet hallottam. Keményen arra kérdez rá, hogy használjuk-e azt a gyönyörű képességünket, amely emberré tesz minket, vagyis hogy mennyi gondot fordítunk halhatatlan lelkünkre. De az egész Biblia is erre hív fel.

Egy indiai király kapott két piciny sasfiókat. Szépen fejlődtek nála. Az egyik már föl is repült. Majd egyre magasabbra szállt a magas sziklák közé, az ég felé. A király gyönyörködve nézte, amint a magasban erre-arra vitorlázott kiterjesztett szárnyakkal. Igen ám, de csak ő. A másik sas csak ott totyogott a tyúkok közt. Kapirgálva keresgélte a kukacokat. Egy szóval nem tudott repülni.

A király kihirdette, hogy aki megtanítja repülni, az 100 aranyat fog kapni. Jött a sok bölcs, az állattartók, a pénzre éhesek. Semmire sem mentek vele. Végül jelentkezett egy kis pásztorfiú, hogy majd ő megoldja a feladatot. A király már nem bízott benne sem.

Másnap reggel kinézett az ablakon. És ámulva mit lát? Azt, hogy mind a két sas ott kering, úszik a kék égen. Egyre magasabban. Nos, mit gondoltok, hogyan sikerült ez a pásztorfiúnak? Úgy, hogy levágta a sas lábait. A sas most már használta azt, ami a sást igazán sassá teszi, „a madarak királyává”.

E példabeszéd megborzongtat ugyan, de lényegbevágó párhuzamra készlet. Nemcsak elgondolkoztat, hanem önvizsgálatra is indít. Ez a kérdés mered fe-

lénk: Mit kell tennie az embernek, hogy igazán emberré legyen? „Kincs, hír, gyönyör”? Nyilvánvaló, hogy nem az, ha márkásabb autót vesz, „kacsalábon forgó” villát, jachtot szerez, jobban gépesíti a lakását, fölrepül a Holdra stb.

Nem! Nem! Az teszi az embert emberré, ha halhatatlan lelkére fordítja a legfőbb gondot, ha ezt „használja”, miként a sas a szárnyait. Az teszi emberré, ha minél szorosabb kapcsolatra törekszik a Jóistennel; ha megtartja Jézus tanítását; ő mondja: „Aki szeret engem, megtartja tanításomat... (Jn 14,23-24). Pál apostol erre tanít: „Ne a láthatóra, hanem a láthatatlanra szegezzük tekintetünket. A látható ugyanis ideig tartó, a láthatatlan viszont örök” (2Kor 4,18). Végül is az embert az teszi igazán emberré, ha az „ég” felé akar emelkedni, repülni a „szárnyaival”, ami az ő halhatatlan lelke.

Jézus Húsvét után a 40. napon az ég felé, a Mennybe „szállt”. Mi is az ég felé akarunk „szállni”. Mi is oda tartunk. Szeretnénk Óhoz eljutni a mennyországba. De ahhoz, hogy oda eljussunk, nem elég a „kapirgálás”, a Jóisten kihagyása az életünk-ből. Használunk kell a „szárnyainkat”. Vagyis halhatatlan lelkünkre kell fordítanunk a legnagyobb gondot: Isten-kapcsolatunkra, az imádkozásra, az evangéliumi szeretet gyakorlására...

Pribítek László